

De eieren

“Kijk eens wat ik hier vind”, klonk de stem van John. Hij stond tussen wat struikgewas, zo’n twintig meter van de omgevallen boomstam waarop Tekla zich had neergezet. Zijn rode t-shirt was nog net zichtbaar tussen de bladeren.

“Wat is het, schat?”, vroeg Tekla nauwelijks geïnteresseerd, terwijl ze een mandarijntje pelde. Ze voelde zich moe en had behoefte aan een pauze. Toen ze vanochtend hadden besloten een wandeling te maken, had ze nog niet vermoed dat ze zo ver zouden afdwalen in een deel van het bos waar ze nog nooit eerder geweest was.

“Het zijn eieren.”

“Kom je fruit nou opeten...”, zei Tekla met een vleugje irritatie.

“Nee, kom eens. Dit is echt...” Haar man slaakte een verschrikte kreet.

Tekla stond op, “John?”

Geen reactie. Meer geërgerd dan echt bang schudde ze haar hoofd en werkte zichzelf door de bosjes. Ze zag dat John gehurkt zat voor de brede stam van een eik. Hij draaide zijn hoofd naar haar om en zei op verbaasde toon, “I-ik kreeg iets in mijn gezicht, toen ik één van die eieren wilde pakken. Het leek wel...” Hij maakte zijn zin wederom niet af, blijkbaar afgeleid door het ei dat hij in zijn hand had.

“Wat leek het wel?”, vroeg Tekla vermoeid.

“Alsof het die eieren waren.”

Tekla lachte, “Dat is bespottelijk, John.” Haar blik viel op het ei dat John aaide alsof het een huisdier was. Het was zo groot dat John het met twee handen nog net kon omvatten. Groenig, met zwarte vlekken erop. Ze had geen idee van welk dier het moest zijn.

“Het maakt ook niet uit, het deed geen pijn”, vervolgde John, terwijl hij het ei weer teruglegde in een wirwar van takken en twijgen dat met een beetje fantasie was aan te merken als een nest.

Tekla draaide zich al weer half om, "Gaan we?"

"Nog even."

"Nog even wat?"

"Ik probeer uit te knobbelen hoe ik ze allemaal mee krijg."

"Je gaat me toch niet vertellen dat je ze wil meenemen?"

John keek haar glimlachend aan, "Ik kan ze hier toch niet onbeschermd achterlaten? Wie weet wat er dan mee gebeurt..."

Tekla staaarde John aan. Ze was inmiddels bekend met John's bevestigingen, maar tot nu waren die beperkt gebleven tot gadgets of computer-dingen.

"Ik heb het, geef me je tas."

"Die vieze dingen in mijn goeie tas?"

"Ja, dat maken we thuis wel schoon. Kom nu maar!" John had nu die onverbeterlijke blik in zijn ogen die hij altijd had als hij zijn zinnen op iets had gezet. Met een nijldige zwaai gooide ze de tas zijn kant uit. John begon er uiterst omzichtig de eieren in te leggen, op een manier die ze licht verontrustend vond. Ze liep terug naar de picknickplek en besloot er niet meer aan te denken.

Twee avonden later wilde Tekla net het eten opscheppen, toen John de woonkamer kwam binnenlopen met grote doos onder zijn armen geklemd.

"Kijk eens wat ik heb gekocht?"

Tekla veegde haar handen af aan haar schort en liep dichterbij. John zette de doos op de grond en maakte die open. Er zat een elektrisch apparaat in.

"Weet je wat het is?", vroeg John enthousiast, "Het is een broedmachine!"

"Een wat...?"

John keek haar monter aan, "Ik ga proberen de eieren uit te broeden. Goed plan toch?"

Tekla was die gekke eieren alweer bijna vergeten, "Waarom in godsnaam? Gooi ze toch in de groene container, John."

John keek haar verontwaardigd en verwijtend aan.

Tekla maakte een boze armbeweging. "Als je het zonde vind, ga je er toch mee naar een kinderboerderij of zo? Ik wil zo'n broedmachine hier niet."

“Hij komt ook niet hier, maar in de garage”, zei John, “Hou jij het eten even warm, dan installeer ik het beestje even. Zo gepiept!”

En voor Tekla het wist had hij de doos weer opgepakt en de kamer uitgelopen.

Die nacht schoot Tekla met een schok overeind in bed. Ze zweette over haar gehele lichaam en voelde haar hart bonzen. Ze probeerde haar ademhaling weer onder controle te krijgen, terwijl de beelden van de nachtmerrie voor haar ogen bleven zweven.

John lag nog naast haar te slapen, maar kreunde en vertrok zijn gezicht. Verontrust schudde ze hem wakker. Hij slaakte een kreet en staarde haar toen verwonderd aan.

“Nachtmerrie?”, fluisterde ze.

John knikte langzaam. “Jij ook...”, zei hij als een constatering.

“De hevigste ooit”, zei Tekla. “Het ging over... monsters ... met van die grote vleugels als van vleermuizen...”

John knikte. Tekla vertelde over wat ze allemaal in haar droom had gezien. Monsters die weerloze mensen aanvielen, uitzogen en vervolgens uiteen reten.

“Maar het meest erge van alles, waren die...”

“...wezenloze felrode ogen”, vulde John aan.

Tekla keek hem verbaasd aan, “Hoe weet je dat?”

John legde een arm om haar schouder, “Omdat ik dezelfde droom heb gehad.”

Ze bleven lange tijd roerloos liggen, diep onder de dekens en elkaar stevig vasthoudend.

Een paar dagen repeteerde Tekla in de auto op weg naar huis wat ze tegen John wilde zeggen. Dat ze wilde dat hij de eieren weg gooide en die stomme broedmachine er bij. Ze had er een slecht gevoel bij en was het niet zo dat ze beide slecht sliepen sinds die eieren in huis waren? Had John wel door dat hij nog nauwelijks aandacht voor haar had en de laatste avonden wel drie of vier keer moest kijken hoe “de eieren erbij lagen”?

Tekla reed hun straat in en zag dat John's auto op de oprit stond. Ze parkeerde ernaast en zag dat deur van de garage open stond. Toen ze naar binnen liep zag ze dat de broedmachine weg was. Zou John dan eindelijk bij zinnen zijn gekomen en die troep weggegooid hebben? Opgetogen liep ze door naar de woonkamer, maar ze kon John nergens vinden. Ze begon hem te roepen en er klonk een gesmoord antwoord van boven. Ze rende de trap op en vond hem in de logeerkamer. Haar adem stokte in haar keel toen ze zag dat het logeerbed op zijn kant was gezet om plaats te maken voor de broedmachine.

“W-wat?”

John stond op en klopte zijn handen af aan zijn broek. “Hoe vind je het?” “Hoe vind je het?”, herhaalde ze hem, “Verschrikkelijk! Ik wil dat ding hier weg, meteen!”

“Hier zijn de eieren veiliger en warmer!”

Tekla hapte naar adem en kon niets meer uitbrengen.

“En ze zijn dichterbij, zodat ik ze beter kan beschermen”, voegde John hier aan toe.

“Ik wil die eieren het huis uit!”, gilde Tekla woedend. John staarde haar gealarmeerd aan en fronste zijn gezicht

“Je blijft van de eieren af, Tekla!” De manier waarop hij het zei, gaf Tekla kippenviel. Het was bijna... boosaardig... Voor het eerst in hun vijf jaar huwelijk was ze een beetje bang voor John.

“Oh, je zoekt het maar uit...”, gromde ze en ze draaide zich op haar hakken om en liep weg.

Die nacht kwam ze pas laat thuis. Ze was wezen uithuilen bij haar beste vriendin Karin. Kannen thee hadden ze samen gedronken, terwijl Tekla haar hele verhaal had verteld. En Karin had ten slotte haar verzekerd dat het allemaal goed zou komen. Een huwelijk kon toch niet stuk lopen op een paar eieren?

Om John niet wakker te maken, deed ze het licht in de slaapkamer niet aan en kleepte zich in het donker uit. Net toen ze onder de lakens wilde glijden, schrok John wakker.

“De eieren”, bracht hij uit. “Je hebt toch niet...”

Tekla voelde de woede weer in haar opborrelen. “Zou je niet eerst vragen waar ik geweest ben en of alles goed met me is, voor je weer...” Ze stopte halverwege in haar zin. John luisterde niet eens, hij was al uit bed verdwenen en snelde de kamer uit. Tekla voelde zich koud worden en trok het dekbed over zich heen. Ze merkte hoe even later ook John weer in bed kroop.

“Ik beloof je Tekla, als je aan die eieren komt, zwaait er wat!”, zei hij.

Tekla bleef stijf liggen en liet de ijzige mededeling nog vele malen door haar hoofd spoken voor ze in een verwarde slaap viel.

Ze kreeg die nacht alweer een nachtmerrie over die gevleugelde monsters. Maar nu was ze zelf het doelwit. Ze rende in paniek door donkere stegen, maar waar ze ook ging, overal doken die de vreselijke roodogige wezens op. Ze probeerde over een hek te klimmen, voor ze door iets er vanaf werd getrokken. Ze lag weerloos op haar rug, toen er zo’n monstervleermuis boven op haar landde. Hij boorde zijn klauwen diep in haar vlees en maakte een hoog geluid, als een overwinningskreet. Toen boog het zijn kop naar voren. De kaken, bestaand uit drie rijen met puntige roofdier tanden, bewogen zich uiteen, klaar om haar bloed te drinken en haar vlees te verslinden.

Op dit moment werd ze wakker. Het duurde even voor ze beseftte dat het hoge geluid dat ze hoorde haar eigen gegil was. Ze trilde over haar hele lijf, voelde haar hart als een bezetene bonken en was doorweekt van het zweet. Ze werkte zich overeind en begon woest aan John’s arm te rukken.

“John, de monsters!”

Haar man werd wakker en hoorde haar aan. Toen glimlachte hij en legde een hand op haar schouder. “Rustig, maar, het was maar een nachtmerrie, ga maar weer slapen”. Hij praatte als een leraar tegen een trage leerling en niet als de verschrikte echtgenoot die hij had moeten zijn.

“Slapen? Hoe kan ik in hemelsnaam nog slapen? John, help me...”

John streek met zijn hand langs haar natte haren, “Tekla toch”, glimlachte hij, “morgen is alles goed. Dat wordt mooie dag. Want dan komen de eieren uit, dat weet ik zeker!”

Tekla sloeg woest zijn hand weg, “Hou toch op over die vervloekte eieren!” En met die woorden sloeg ze het dekbed weg en beende de slaapkamer uit.

Toen Tekla wakker werd door het heldere licht dat door de kieren van de gordijnen de woonkamer in scheen, was haar eerste gevoel er bijna één van opluchting: ze had de dag gehaald. Meteen besepte ze hoe absurd dat was. Ze stond op en slofte naar boven. Het verbaasde haar niet eens dat ze John in de logeerkamer aantrof, op zijn knieën voor de broedmachine.

“Zo, heeft meneer wèl goed geslapen?”

John keek haar verstoord aan en leek zich helemaal niet schuldig te voelen. Hij stond op en spreidde zijn armen.

“Ik wil dat je weggaat uit deze kamer”, zei hij toonloos, “ik wil niet dat je de eieren beschadigt.”

“Eieren, eieren?” De woede barstte in volle hevigheid los in Tekla, “Jij denkt alleen maar aan die eieren? *Fuck you*, klootzak!” Ze had niet verwacht het ooit tegen John te zeggen, maar hij leek niet in het minst aangedaan. Hij liep met gespreide armen op haar toe, alsof ze een opstandige voetbalsupporter was. Het maakte haar nog woester.

“Stik er maar in, John!” Ze stapte naar voren en duwde hem met onvermoede kracht omver. Hij viel achterover en viel bijna tegen de broedmachine aan. Het apparaat schudde hevig op het tafeltje waar het op stond, maar bleef staan. John sprong op en voor Tekla het door had, had hij haar geslagen in haar gezicht. Met zijn vuist! Ze viel achterover de overloop op en op hetzelfde moment werd de deur van de logeerkamer met een ziedende klap dicht gesmeten. “Verdwijs!”, klonk een stem die ze nauwelijks nog herkende. Maar dat was precies wat Tekla ook wilde. Ze wilde ook weg vluchten van dit huis, John, maar bovenal van de eieren.

Naderhand had Tekla zich meer dan eens afgevraagd of ze op dat moment iets had kunnen doen om de rampspoed te voorkomen. Ze had de politie erbij kunnen halen, natuurlijk. Of ze had een troep vrienden kunnen optrommelen om John dan maar met geweld weg te slepen van zijn broedmachine.

Maar dat alles had Tekla niet gedaan. Omdat ze bang was natuurlijk, maar vooral omdat ze niets van dit alles begreep! Ze was totaal verward door gedrag van John. Waarom had hij zelf niet ook gevoeld dat er iets boosaardigs was aan die eieren? Hij had aanvankelijk dezelfde nachtmerrie gehad! Waarom had hij dan niet de eieren weg gedaan? En waarom had hij haar afgelopen nacht na die nachtmerrie niet getroost. Ze wist het niet... Ten minste, niet voor het te laat was...

De volgende ochtend zat Tekla ineengedoken op de bank in Karin's woonkamer en vertelde ze alles wat gebeurd was tegen haar vriendin, die haar arm om haar schouders had gelegd.

"Wat is er hier aan de hand?", klonk de stem van Charles, Karin's vriend, die juist kwam binnen lopen.

"Problemen met John", zei Karin.

"Mijn hemel, wat vervelend!", zei Charles, die zich liet zakken in een stoel.

"Vertel je verhaal nog een keer, Tekla. Toe, dat lucht op", drong Karin aan.

Tekla deed wat ze vroeg en ze vertelde alles. Vanaf het moment dat John de eieren gevonden had. Ze stakte opeens.

"Waar denk je aan?", vroeg Charles zacht.

"John, h-hij schrok ergens van", bromde Tekla, "Toen ik bij hem kwam zei hij dat hij in zijn gezicht was gespoten door de eieren. Belachelijk dacht ik natuurlijk, maar..."

"Maar?"

"Wat nu als dat niet zo was?" Tekla hief zich overeind uit de bank, "Wat nou als er echt iets in zijn gezicht spoot?"

"Gif...", opperde Charles.

"Nee. Geen gif. Wat nou als dat een soort... drug was?"

"Maar eieren die iets spuiten...", mompelde Karin, "dat is echt bespotte..."

Tekla hief haar hand op om haar de mond te snoeren, "Nee, opeens wordt alles duidelijk voor me. Wat nou als het een soort verdedigingsmechanisme was? Denk je eens in... De persoon die de eieren bedreigt, door er te dicht in de buurt te komen, krijgt de volle laag. En die zorgt ervoor dat diegene opeens juist heel beschermend voor die eieren wordt. Denk je eens in..."

Karin en Charles keken haar sprakeloos aan.

“Dat verklaart alles. Waarom John persé die eieren mee wilde nemen en er steeds verder in ging ze te beschermen... Zelfs ten opzichte van mij...”

Tekla voelde zich gloeien van opwinding: eindelijk begreep ze het! En het maakte die arme John tot een slachtoffer. Opeens verstarde ze.

“We moeten naar mijn huis, nu!”

“Maar...”, zei Karin weifelachtig.

“De eieren, ze zouden vandaag uitkomen! Maar misschien is het nog niet te laat!”

“Te laat? Waarvoor?”

Tekla spring op uit de bank, “Dat leg ik later wel uit! Kom!”

“Ik ga met je mee”, zei Charles.

“Ik ook”, zei Karin.

Nog geen tien minuten later stopte Charles vlak voor het huis. Er was op het eerste oog niets bijzonders te zien. Tekla sprong uit de auto en rende al het pad naar de voordeur op. Toen ze omkeek zag ze dat Karin bij de auto was blijven staan. Ze was zo te zien doodsbang.

“Wacht maar hier”, riep Tekla.

Charles stapte de auto uit, “Nee, wacht, ik ga mee!” Hij rende op haar toe, de bezorgde waarschuwingen van Karin negerend. Tekla wachtte ongeduldig, terwijl de angst om John haar keel dichtkneep. Ten slotte liep ze samen met Charles naar het huis. Tekla draaide voorzichtig de sleutel om, voorbereid op alles. Maar het was muisstil toen ze de hal in stapten, doodsbang. Ze riep John's naam, maar kreeg geen enkele reactie. *Ik ben te laat!*, dacht ze.

Ze maakte een gebaar richting de trap, om de een of andere reden niet tegen Charles pratend, en begon die te beklimmen. Ze probeerde de angst dat iets haar zou bespringen weg te drukken. Met Charles op een meter afstand bereikte ze de overloop. De deur van de logeerkamer stond open, zag ze. Op haar tenen liep ze er naar toe.

Toen ze bij de deuropening was aangekomen nam ze eerst een teug adem voor ze het aandurfde een blik in de ruimte te werpen. Niets. Zelfs geen gebrom van de broedmachine, want die stond uit... Maar dat was ook niet

meer nodig. In de broedmachine lagen alleen nog een paar opengebroken schalen. Wat het ook was wat er in had gezeten: het was weg...

“Shit”, vloekte ze binnensmonds.

“Wat zie je?”, vroeg Charles veel te hard.

“De eieren, ze zijn uitgekomen.”

Charles keek nu ook de logeerkamer in, “Oh, dan komen we vast in de badkamer een stel vrolijke gansjes tegen, durf ik te wedden...” Hij probeerde te glimlachen, maar zijn lach zag eruit als een grimas. Ook hij voelde dat er meer aan de hand was. In het huis hing een onmiskkenbaar naargeestige sfeer. Alsof je op de plaats rondliep waar een moord was gepleegd, dacht Tekla onbewust.

“De slaapkamer”, fluisterde ze. Ze vreesde heel erg wat ze daar zou aantreffen, maar ze móest het weten.

Ze liep voorzichtig verder tot ze voor de slaapkamerdeur stond, die op een kier open stond. Met één hand duwde ze de deur helemaal open. Toen verstijfde ze en kon ze geen woord meer uitslaan.

“Wat is er?”, vroeg Charles gealarmeerd. Hij bewoog zich half langs haar heen om de kamer in te kunnen kijken. Een moment later slaakte hij een verbijsterde kreet van afschuw, even later gevolgd door nog één. Zonder blijkbaar nog macht te hebben over zijn benen wankelde hij achteruit en belandde met een klap tegen de muur. Toen zakte hij met een wezenloze blik ineem op de vloer.

Tekla merkte het niet eens, want ze was al de slaapkamer binnen gestapt en ze kon haar blik niet van het lugubere tafereel halen dat ze hier aantrof. Maar het waren nog niet eens de enorme ravage, de vreemde stank, de wild wapperende gordijnen of de met donker, bijna zwart, bloed besmeurde lakens op het bed die haar verontrustten. Zelfs niet de donkere, vaag menselijke, vorm die daar midden op het bed lag en waar ze zichzelf dwong niet naar te kijken. Nee, wat haar ècht verontrustte waren de kapotte ruiten. Ze zijn ontsnapt, besefte ze, de vleermuismonsters. *On the loose*. En pas toen het tot haar doordrong dat ze zich nooit meer veilig zou kunnen voelen, begon ze te gillen.